

тѣ нѣкажъ подъ краката ни на небесата, и сѣкоги дышѣтъ амброзія, защото сж цвѣтъя на душата, защото сж участны въ сщество то и; цвѣтъята ни, да, сж навигы искушенія, измигытъ чрезъ покаяніето грѣхове. Ела, да ела! нито минута са бави! Приготи са отъ сега за великото за тържественото пѣтуваніе въ косто ще та заведе отъ мрака въ свѣтлината, отъ скърбѣнното въ блаженството, отъ разврата въ безсмъртіето. Днесъ е день свещенъ на Спасителя на мѣръ, день посветенъ отъ часъ на благочестивыгѣ ни служенія. Какъто обыкновенно са събирамы нощъ, ще са съберѣтъ и тѣзи ношъ нѣколцина. Каква радостъ, какво тържество за синца ны ако сполучимы да доведемъ въ свещенната ограда една заблудена овца!

Апикидъ, който имаше непорочно сърце, помисли че вижда едно непознано мѣжество въ духа на ученіето което одушевляваше думитѣ на Олинѣа. Този духъ му са виждаше че въ собственото си благополучіе търси благополучіето на ближния, като че са подвизава въ благочестіето за да набере другари за вѣчността. Свещеникитѣ са покърти душевно, омекиж и са побѣди. Темпераментътъ на душата му нему допущаше въ тѣзи минута за да остане самъ, и, освѣн другитѣ причини любопытството го принуждаваше да приеме призованіето; той силно желаяше да види обредыгѣ, за които са чувахъ думы много и противоположны. Помисли една минута четъ единъ погледъ на дрехыгѣ си, припомни си Арбака и осѣти ужасъ; послѣ погледнѣ на широкото чело на Назаринна, който бѣше цѣлъ вниманіе, безпокоенъ и наблюдаваше душевното му настроеніе за доброто му и за спасеніето му; най подиръ обви са въ тогата за да прикрие жреческата си одежда и рече:

— Води ма, нѣж подиръ тебе.

Олинѣъ, възхитенъ отъ радостъ, стиснѣ му ръката; като стигнѣ на брега на рѣката сѣднѣхъ въ една ладія която сѣкоги са намѣрваше тамъ готова; тя имаше платненъ чеджръ, който ги бранише отъ слънчевыгѣ лучы и отъ любопытството на хората. Когато преминувахъ рѣката пріятна музыка са чу отъ друга една ладія която минуваше покрай тѣхъ окитена съ цвѣтъя и слѣзваше къмъ морето.

Тѣ, рече съ прискърбенъ тонъ Олинѣъ, тѣй робитѣ на сладострастіето, безгрижны и спокойны въ заблуденіето си, плаватъ по великѣ океанъ на буритѣ и на коработрошеніята, когато ный, мълчеливи и незабѣлѣжени оставямы ги надирѣ като бързамы къмъ пристанището.

Апикидъ си издигнѣ челото, погледнѣ презъ една дупка на ча-